

χουν γέροντες· γέροντες δὲν εἶναι, ὅσοι δὲν συμβουλεύουσι τὸ δίκαιον· δίκαιον δὲν εἶναι ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια· ἀλήθεια δὲ δὲν εἶναι ἐκείνη, ἣτις διὰ σοφισμάτων ὑποστηρίζεται.

ΑΠΟΛΟΓΟΣ ΚΥΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ.

Διατελῶν ποτε ὁ Κύρος εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ Κροΐσου βασιλέως τῶν Λυδῶν, καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τούτου τοὺς Ἴωνας καὶ Αἰολεῖς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς ν' ἀποστῶσιν ἐκ τῆς συμμαχίας του, καὶ ἢ νὰ ἐνωθῶσι μετ' ἐκείνου ἢ νὰ μείνωσιν οὐδέτεροι, πλὴν αὐτοὶ ἀπέκρουσαν τὰς προτάσεις του. Ἡττηθέντος ὁμοῦ τοῦ Κροΐσου, ἀπέστειλαν τότε ἐκείνοι πρέσβεις πρὸς τὸν νικητὴν, δίδων τὸν παρεκάλουν νὰ παραδεχθῇ αὐτοὺς ὡς φίλους καὶ ὑπηκόους, καθὼς καὶ πρότερον τοὺς ἐθεώρει ὁ Κροΐσος. Ἄλλ' ὁ Κύρος ἀπήντησεν εἰς τοὺς πρέσβεις μὲ τὸν ἐξῆς ἀπόλογον, ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡρόδοτου. « Αὐλητῆς τις παρατηρῶν διαπλέοντας ἰχθῦς εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνόμισεν ἐν τῇ ἀπλοϊκότητί του, ὅτι ἠδύνατο διὰ τῆς μουσικῆς νὰ τοὺς ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν, ἐπομένως ἤρξατο νὰ παίζῃ τὸν αὐλόν, πλὴν οἱ ἰχθῦς ἐκόφουσαν καὶ ἀλλαγῶν ἐτρέποντο. Ἰδὼν δὲ ἀπολελυμένας τὰς ἐλπίδας του, ἔλαβε δίκτυον καὶ ῥίψας αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, ἔσυρεν εἰς τὴν ξηρὰν τοὺς ἰχθῦς, οἵτινες τότε ἀσπαίροντο ὡς νὰ ὠρχοῦντο. Ἄλλ' ὁ αὐλητῆς ἔλεγεν εἰς αὐτούς· ὅταν σὰς ἐπαίζον τὸν αὐλόν, σεῖς οὐδόλως προσείχετε, ἀλλ' ἄλλος

ἄλλοσε ἐνήχετο· τώρα δὲ ὀρχεῖσθε, πλὴν εἶναι λίαν ἄργά. »

Ἡ ἰσχυρὸς καὶ ἡ σοφιστεία θυσιαζοῦσαι τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀθωότητα.

Οἱ ἰσχυροὶ θέλουν πάντοτε νὰ ἔχωσι δίκαιον· ἀπέναντι δὲ τῆς κακῶς ἐννουμένης φιλαυτίας των, ἢ τῶν μᾶλλον ἀτόπων ἀξιώσεων των, δὲν διστάζουν καὶ τὴν δικαιοσύνην ἀσυστόλως νὰ παραβιάζωσι, καὶ τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀθωότητα διὰ τῶν παραλογωτέρων σοφιστειῶν νὰ θυσιάζωσιν.

Ὁ Ὑπατος τῶν Ῥωμαίων Πίσων στρατοπευδῶν ποτὲ ἀπέναντι τῶν πολεμίων, ἀπέστειλεν ἡμέραν τινὰ δύο ἐκ τῶν στρατιωτῶν του εἰς τι παρακείμενον δάσος δι' ἵπποφορβήν. Ἐπανελθὼν δὲ μετ' ὀλίγον ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν καὶ ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ συνεταίρου του, ἀπήντησεν ὅτι ἀποχωρισθεὶς ἐξ αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ δάσους, δὲν τὸν ἐπανεῖδε πλέον, ἐπομένως ἠγνόει καὶ τὴν τύχην του. Ὁ Ὑπατος ὑποπτευθεὶς ὅτι τὸν ἐφόνευσε, διέταξε παραχρῆμα, ἄνευ περαιτέρω ἐρεύνης ἢ ἀναβολῆς νὰ τὸν κατατομήσωσιν. Ἐνῶ δὲ ὁ δῆμιος τὸν μετέφερεν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, ἀφίχθη καὶ ὁ συνεταῖρός του, εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὁποίου ἅπαν τὸ στρατόπεδον ἀνεσχίρτησεν ὑπὸ ἀγαλλιάσεως, διότι ἐφαντάσθη ὅτι ἡ ἀφίξις τούτου, ἤθελε σώσει καὶ ἐκείνον. Ἀναστείλας λοιπὸν ὁ δῆμιος τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐπαναφέρων ἀμφοτέρους πρὸς τὸν Ὑπατον, ἐνόμισεν ὅτι ἤθελε τὸν χαροποιήσει, ἀπαλάσσωσαν αὐτὸν καὶ ἀπὸ μίαν τόσῃν μεγάλῃν ἀδικίαν· πλὴν ἐκεῖνος

υγλώθεις· ἔτι μᾶλλον διὰ τὸ λάθος καὶ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἀποφάσεως του, καὶ θεωρήσας τὴν ὁμολογίαν των ὡς αὐτόχρημα προσβολὴν τῆς φιλαυτίας του, κατεδίκασεν ἀπεναντίας εἰς θάνατον καὶ τοὺς τρεῖς ἐπὶ τῇ βίῳ ἐνός σοφιστικωτάτου συλλογισμοῦ. Ὁ μὲν πρῶτος στρατιώτης, εἶπε, πρέπει νὰ θανατωθῇ, διότι ἤδη κατεδικάσθη, ὁ δὲ δεύτερος πρέπει ἐπίσης νὰ ὑποστῇ τὴν αὐτὴν ποινὴν, διότι ἡ βραδύτης του ἐχρημάτισεν ἢ αἰτία τοῦ κακοῦ, καὶ ὁ δῆμιος πρέπει τέλος νὰ ἀπωλέσῃ τὴν ζωὴν, διότι δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασίν του. Δύναται νὰ δοθῇ ἀδικωτέρα, παραλογωτέρα καὶ ἀπανθρωποτέρα ἀπὸ ταύτην ἀπόφασις; Δὲν τὸ πιστεύομεν.

ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ.

Βαίτοι δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ δεξυδέρχεια καὶ ἡ εὐθύτης τῶν ἀναγνωστῶν μας, θέλει μὲ τὴν ἐνημοσίευσιν τοῦ Τεύχους τούτου, ἀντιληφθῇ πληρέστατα τοῦ σχεδίου τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ, ὡς πρὸς τὴν διαδοχικὴν διαπραγματεύσιν τῶν κυριωτέρων αὐτοῦ ἀντικειμένων, οὐχ' ἥττον ὁμῶς πιστεύομεν, ὅτι δὲν θέλομεν ἀδικῆσαι καὶ τὴν νοημοσύνην των, ἂν ἐκ περισσοῦ διασαφήσωμεν, ὅτι τὰ δύο πρῶτα Τεύχη καταθέτουν τὰ στερεὰ θεμέλια, ἐφ' ὧν προτιθέμεθα, κατὰ τὰ ἀγγελθέντα, νὰ οἰκοδομήσωμεν· τὸ δὲ Γ', Δ' καὶ Ε'. προδιατυπώνουν καὶ χαρακτηρίζουν τὸ εἶδος τῆς ὕλης, ἐξ ἧς ἐναλλάξ θέλομεν, ἀναλόγως τῶν δυ-

νάμεῶν μας, πειραθῇ καὶ τελευταῖον ν' ἀνεγείρωμεν τὴν οἰκοδομήν.

Ἄλλὰ θὰ εὐτυχήσωμεν νὰ φέρωμεν αὐτὴν καὶ εἰς αἴσιον πέρας, καὶ ἐνταύτῳ ταχὺ ὡς τινες ἀξιοῦν; Οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἕτερον ὑποσχόμεθα, ἀμφοτέρω, » ἐν γούνασι θεῶν κεῖνται ». Ὁ ὁδηγὸς ἡμῶν εἶναι μὲν ἡ λαμπὰς τῆς πατριωτικῆς ἀρετῆς, πλὴν ἔχομεν ἀνάγκην καὶ τῆς θείας ἀντιλήψεως, « virtute ducere comite fortuna », καὶ τῆς τῶν ἄλλων συνδρομῆς καὶ συμπράξεως. Τὰ προσκόμματα, ἅτινα φύσει συνοδεύουν τοιοῦτου εἶδους ἐπιχειρήσεις, εἶναι πάντοτε ἄπειρα καὶ πλεῖστα δυσυπέβλητα, διότι ἐκτός τῶν ὑποκόφων ἀντιδράσεων, ἔχομεν σφόδρα πολέμιας καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων προσκτιθείσας πλέον κακὰς ἐξεις, τῶν ὁποίων ἡ ἰσχὺς εἶναι δυσκαταμάχτητος. Ὁ διελθὼν τὰ πλεῖστα τοῦ βίου του ἔτη ἢ ἐγγηράσας ἐν τῇ ἀσκήσει δυσεῖδων ἐλαττωμάτων, δυσκόλως ἀποχωρίζεται ἐξ αὐτῶν, καὶ ἔτι δυσκολώτερον συμμορφοῦται πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ. Εἶναι ἀθλητὴς φαύλων ἰδίων, ὃν ὀφείλομεν νὰ μεταφέρωμεν εἰς τὰ αὐστηρα τῆς ἀρετῆς γυμνάσια, καὶ νὰ τὸν καταστήσωμεν εἰς αὐτὰ ἀξιὸν παλαιστὴν καὶ θερμὸν συνεργάτην.

Ἄλλως δὲν ἀρκεῖ νὰ κινύττωμεν ἡμεῖς ἀληθείας, καὶ νὰ προσφέρωμεν κατάλληλα ἠθικὰ κεφάλαια, ὀφείλουν καὶ οἱ ἄλλοι εὐχρέτως ν' ἀποδέχωνται οὐτὰ, καὶ γονίμως νὰ τὰ κυκλοφορῶσι, διότι τότε δυνάμεθα ἅπαντες ν' ἀπαλλαγθῶμεν ἐξ ἐποχῆς χαλεπῆς καὶ πολέμιας πάσης ἀρετῆς « saeva et infesta virtutibus tempora. »

Ἐὰν δὲ πάλιν ἡμεῖς δὲν ἀπαντῶμεν δεδόντως εἰς τὰς εὐλόγους, ἐφικτὰς καὶ ἐντίμους τοῦ κόσμου ἐπιθυμίας

ας λάβωσιν ἕτεροι τὸν κάλαμον, καὶ θέλομεν χρεω-
στεῖ εἰς αὐτοὺς χάριν, καὶ ἄς προτείνωσι σπουδαιότε-
ρα, σοφώτερα καὶ ὠφελιμώτερα πρὸς τὴν πατρίδα,
διότι εὐκόλον μὲν εἶναι νὰ ἐπικρίνη τις ἢ καὶ ἀπλῶς
νὰ λοιδωρῆ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐπίσης εὐκόλον νὰ δια-
πραγματεύηται ἢ νὰ συμβουλεύη οὐχὶ τὰ ἀρεστὰ, ἀλ-
λὰ τὰ ὀρθὰ καὶ τὰ πρέποντα.

Πλὴν ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὰ προ-
οίμια τῶν καλῶν τοῦ κοινοῦ διαθέσεων, μεθ' ὧν ὑπε-
δέξατο μέχρι τοῦδε τὸν Αἰῶνα, εἶναι βεβαίως ἐν γέ-
νει ἐνθάρρυντικά, καὶ ἂν ζωηρότερα ἀναπτυχθῶσι, θέ-
λουν ἔτι μᾶλλον ἐνισχύσει τὰς προσδοκίας μας. Ἄλ-
λως, ἂν χαλαρωθῶσιν, ὡς αὐθόρμητοι ἀνελάβομεν
τὸν κάλαμον, οὕτω θέλομεν ἐγκαίρως, καίτοι μετὰ
λύπης, ἐναποθέσει αὐτόν. Ἀφίνοντες δὲ τοὺς δυσθυ-
μοῦντας εἰς τὴν τύχην των μὲ τὰς ἀτελευτήτους
γραῶδεις μεμψιμοιρίας των, καὶ τοὺς ἀντιδοξοῦντας
εἰς τὴν προσωπολατρείαν των μὲ τὰς κενὰς νηπιώ-
δεις ἐλπίδας των, θέλομεν ἀναφωνήσει μετὰ τοῦ Οὐ-
τργιλίου,

• Si Pergama dextra

• Defendi possent, etiam hac defensa fuissent. •

Θέλουν μεταβληθῆ εἰς χαρὰς καὶ εὐφροσύνας· ἡ εὐαί-
σθητος καρδία σου θέλει πληρωθῆ ὑπὸ ἀγαλλιᾶσε-
ως, ἀνταξίας τῆς ὑψηλῆς ἀρετῆς σου· ἡ δὲ κατὰ σοῦ
ἄσεμνος παραφορὰ τοῦ τυράννου, θέλει εἶσθαι ὁ τε-
λευταῖος τιναγμὸς σφαζομένου καὶ ἀσπαίροντος θη-
ρίου. Πλὴν ἅς ἀπέλθωμεν μήπως ὁ Ἄντήνωρ ἀφίχθη
κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν πρὸς τὴν ἀκτὴν εἰς ἣν εἶχομεν
συνεννοηθῆ. (ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ Γ.

Ὁ Χορὸς μόνος.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἐρωτες φύγετε, κρύφθητε, παύσατε
Σφάζοντες ἄδικα καὶ ἄπονα δῆμιοι·
Μέσα 'ς τὰ ὄμματα, στάζετε δόλιοι
Κάκιστον φάρμακον, τάχα ὡς βάλσαμον,
Κι' εἰς ἀγνωπάρθενα στήθη τὸ χύνετε·
Σπείρετε δάκρυα· κοίτας προδίδετε,
Παίζοντες ἄπιστοι. Κι' οἴκων καὶ πόλεων
Μ' ἄνθιν' ἀκόντια τείχη κρημνίζετε.
Αἰώνιον αἴσχος 'ς αὐτὴν τὴν γυναῖκα,
Τὴν ἔντιμον γάμον μολύνασαν πρώτην.
Κι' εἰς ὅσας κρυφίως γυναῖκας ἢ ἀνδρας,
Καὶ τῶρ' ἀτιμάζουν ἀμίαντα λέχη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Κύπρι, Κύπρι, Θεὰ τῶν ἐρώτων,
 Μὴ τὸν υἱὸν σου, μ' ἄτακτον πόθον,
 Ἡ ὀργισμένον ἦθος μᾶς στείλης.
 Πάντα θυμῆρης κι' εὔνους ἄς ἔλθῃ·
 Κόσμιος ὅμως καὶ χρηστοθήης.
 Ἔρωσ θυσίας κι' ἐμπιστοσύνης,
 Ὡς ποτε ἦτο τῆς Πηνελόπης·
 Καὶ αἰσχρὸς ὄχι, φόνου κι' ἀπάτης,
 Ὡς τῆς Ἑλένης καὶ Κλυταιμνήστρας.
 Τῶν καρδιῶν μας σεμνὸς εὐναίτης,
 Ἄγνάς ἐγείρων ἐπιθυμίας,
 Κι' οὐχὶ ἀτίμους καὶ ἀνηθίκους.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Σπέρμα τοῦ Ἄρεως, Κύπριδος γέννημα,
 Φύσιν ἀμφίβιον ἔχεις κι' ἀντίθετον.
 Ἔρασαι πόλεμον, ἔρας' ἀβρότητα.
 Κι' ἀκόντια ρίπτεις, καὶ ἄνθη συλλέγεις.
 Πληγῶν καὶ αἱμάτων σ' ἠδύνει ἡ θεά,
 Καὶ κήπων, λειμώνων τὰ ῥόδα κι' ἡ δρόσος.
 Τύραννος ἄγριος, κι' ἄλλοτε ἡμερος.
 Δίβουλος πάντοτε, ἀφίλος κι' ἀπιστος.
 Εἰς ὄλους σταλάζεις πικρίαν φαρμάκου.
 Ἡ βέλος σου ρίψεις, ἡ φίλημα δόσεις,
 Θὰ φέρῃς θανάτους, ἡ πληθὸς δακρύων.
 Καχότροπε φύγε, ἔς ἡμᾶς μὴ σιμώσης.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Τῆς Ἀφροδίτης τῆς Οὐρανίας,
 Μητρὸς ἀξίας καὶ σεμνοτάτης,
 Τὸν λαμπρὸν γόνον ὑμνολογοῦμεν.
 Ἡ κτήσις ὅλη αὐτὸν λατρεύει,
 Δι' αὐτοῦ μόνου ζωογονεῖται·
 Κατ' ἔτος θάλλει, ἀναγεννᾶται.
 Ὁ ἔρωσ οὗτος ὡς ἀγνὸς θεῖος,
 Ἔραται πάντα καὶ ἀγνῶν ὄντων.
 Ἀνθρώπους, δένδρα, φυτὰ καὶ χόρτα
 Φιλεῖ καὶ τότε, γεννοῦν, καρπίζουν.
 Ἄγωνα ὅσα ζοῦν κι' ἀποθαίνουν.
 Τοῦ ἔρωτος ὅλα εἶναι τ' ἀσέμνου.

ΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Ἡ Κνίδιος εἶθε ἔς τὰ ἄλση τῆς Κύπρου,
 Τὸν Ἄδωνιν ὅταν νεκρὸν τὸν ἐθρήνει,
 Νὰ ἔκαμνε θρήνους διὰ τὸν υἱὸν τῆς!
 Αἱ ἄσβεστοι φλόγες, τ' ἀδάμαστα πάθη,
 Ἐξέλειπον τότε, ἀσέμνων ἐρώτων.
 Καὶ τὸν Πολυφόντην, μανία ἢ τόση
 Καὶ ἔρωτος μέθη, δὲν ἤθελε σπρώχνει
 Εἰς πρᾶξιν κτηνώδη, καὶ κίνδυνον βίου.
 Παράφρων ὡς εἶναι, ἀπώλεσε πλέον
 Καὶ νοῦν καὶ καρδίαν, καὶ οὔτε πατέρα
 Σεβάζεται οὔτε, τὰ θεῖα τεμένη.
 Ὡθεῖται βεβαίως εἰς λάκκον βεράθρου.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Ὅσοι ἀφίνσυν τῆς Οὐρανίας
 Τὸν θεῖον γόνον, καὶ προσκολλῶνται
 Εἰς τῆς Παφίας τὸν καρδιοπλάνον,
 Οὔτοι ἐμπίπτουν ἔς ἐρωμανίαν
 Κι' ἀπὸ ἀνάγνους σύρονται μᾶλλον,
 Καὶ ἀθεμίτους αἰσχρὰς ὀρέξεις.
 Ὁ Πολυφόντης τοῦτον λατρεύει,
 Κι' αὐτὸς τὸν σύρει ἔς ὁδοὺς ὀλέθρου.
 Ἡ Ἐναρέτη πολὺ τιμῶσα
 Καὶ τ' ὄνομά της, τῆς Οὐρανίας
 Τιμᾶ τὸν γόνον καὶ θυμιάζει.
 Ἡ εὐνοιά του τὴν προστατεύει.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἀπὸ τὰ πάθη δλα τὸ πλεόν ἰσχυρόν,
 Καὶ εἰς Θεοὺς κι' ἀνθρώπους εἶν' τὸ ἐρωτικόν·
 Ὁ ἔρως κι' Ὀλυμπίους δεσμεύει καὶ θνητούς,
 Κι' ὑπερηφάνως σύρει ἔς τὸ ἄρματ' ὡς τυφλοὺς.
 Φρουροί, σκοποὶ, καὶ κλεῖθρα, καὶ πύργοι καὶ φραγμοί,
 Εἶναι ὡς τόσ' ἀράχλαι ἔς τοῦ πάθους τὴν ὁρμή.
 Ὁ Ζεὺς μεταμορφοῦται εἰς Ταῦρον ἢ βροχὴν,
 Ἡ Κύκνον, ἵνα δρέψῃ πρῶτος τὴν ἀπαρχὴν
 Εὐρώπης, καὶ Δανάης, καὶ Λήδας, καὶ Λητοῦς,
 Τὸν νέον Γανυμήδην φέρει ἔς τοὺς οὐρανοὺς.
 Διὰ τὴν Εὐριδίκην κατέβη ὁ Ὀρφεὺς
 Ἐπ' ἀνάγκη τῶ ἀδου σκότῃ, καὶ ὁ Θεσεύς
 Ἀρπάζει τὴν Ἑλένην ἀπὸ θεᾶς χορὸν,
 Καὶ σύρει τὴν πατρίδα εἰς πόλεμον δεινόν.

Κι' ὁ Πολυφόντης τώρα τυφλὸς κι' ἐρωμανής,
 Τὸ ἄνθος νὰ μαράνη ζητεῖ νέας σεμνῆς.
 Οὔτε πατὴρ πρεσβύτου ἀκούει συμβουλήν,
 Οὔτ' ἔχει θεῶν φόβον κι' ἀνθρώπων συστολήν.
 Θνητοὶ προφυλαχθῆτε, ἰδέτε τὰ δεινὰ,
 Καὶ ὄσας δυστυχίας, αἰσχρὸς ἔρως γεννᾷ.
 Ἀλλέως πάντ' ἀκαίρως θὰ μεταμεληθῆ,
 Ὅστις παραφρονήσῃ, ἢ ἀποπλανηθῆ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Τόπος παράλιος πλησίον τῆς πόλεως ἀκατοίκητος, καὶ μὲ παρακείμενον δάσος πρὸς τὰ κράσπεδα ὑψηλῶν ὄρεων· φαίνεται πλοῖον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν· ἀποβιβάζει νέον εὐεῖδη καὶ ῥωμαλέον, μετὰ ταῦτα ἀναχωρεῖ. Ὁ νέος αὐτὸς εἶναι ὁ περιμενόμενος Ἀντήνωρ, ἐνδεδυμένος χιτῶνα τηβεννοειδῆ ἢ γλαμύδα.

Ἀντήνωρ.

Ἄντ. Δύο περίπου ἔτη παρήλθον ἀφοῦ νυκταῖος ἀπεδήμησα ἐκ τῆς πατρίδος, εἰς ἣν καὶ πάλιν λαθραῖος ἐπανέρχομαι. Τυραννία στυγερά ἐπιβουλεύουσα δωρεάν τὴν ὑπαρξίν μου, μ' ἠνάγκαζε τότε εἰς νυκταίαν ἀποδημίαν· ἡ αὐτὴ καὶ τώρα ἀπειλοῦσα τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου μου, μ' ἐβίασεν εἰς λαθραίαν καὶ ἐπικίνδυνον ἐπάνοδον. Ἐδοκίμασα πλανόβιος τὸν πικρὸν τῆς ἐξορίας ἄρτον, ἐπέπρωτο νὰ δοκιμάσω καὶ πάλιν τὸν πικρότερον τῆς τυραννουμένης δουλείας! Ἐγκατέλειπον ἄλλοτε ὡς φυγὰς χώραν, ἣν προσφιλῆ

ἀντικείμενα καὶ τερψίθυμοι ἀναμνήσεις μοὶ καθίστανον λίαν ποθητὴν· ἐπαναβλέπω καὶ ἤδη ὡς κρυψίβιος αὐτὴν, ἄνευ ὁμῶς τῆς γλυκείας ἐκείνης ἐντυπώσεως καὶ ἀγαλλιᾶσεως, τὰς ὁποίας προξενεῖ τὸ πρὸ πολλοῦ στερούμενον καὶ ἀναθεώμενον πάτριον ἔδαφος. Ἡ τυραννικὴ πολιτεία ὡς περιστέλλει καὶ ἀπονεκρώνει τὴν ζωηρότητα τῶν αἰσθημάτων, καὶ δηλητηριάζει καὶ καταψυχραίνει τὰς γενναίας καρδίας, οὕτω μεταβάλλει καὶ παριστάνει ὠχρὰν καὶ σκυθρωπὴν καὶ τὴν ὄψιν τῆς πατρίδος. Ὅπου τυραννία, ἐκεῖ καὶ δουλεία, καὶ ὅπου δουλεία θάνατος. Ἐντούτοις σ' ἐπαναβλέπω, ὦ πολυτλήμων σήμερον γῆ, ἀνδρῶν ποτε μεγαθύμων, προκινδυνεύσαντων εἰς τὰς Σκαμανδρίους ὄχθας καὶ τὰ Τρωϊκὰ πεδία ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ δόξης. Σ' ἐπαναβλέπω, ὦ μεγαλόνησε, ἀναμιμνησκόμενος καὶ τὸν ἀρχαῖον ἐκείνον τῶν Ἀθηνῶν γόνον καὶ κηδεστήν τοῦ Ἐρεχθέως Κέφαλον, ὅστις κατελθὼν μετ' Ἀθηναίων καὶ Ἀρκάδων, καὶ ἐγκατασταθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σου, μετεφύτευσε τὴν ἤδη ἀποδιωχθεῖσαν ἐννομον ἐλευθερίαν, μετακαλέσας σε καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματός του ἀντὶ Λάμον Κεφαλληνίαν. Ἐπαναβλέπω καὶ σὰς ὑψικόρυφα ὄρη καὶ βαθύσκια δάση, ἡδονικώτατον ἄλλοτε ἐντρύφημα τοῦ κυνηγετικοῦ βίου μου. Ποσάκις μετὰ συνθηρευτῶν ὀμηλικῶν μου, εἴτε θηρεύοντες, εἴτε λοχῶντες, δὲν διημερεύσαμεν καὶ συνευωχήσαμεν ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα πελωρίου ἐλάτης, καθήμενοι ἐπὶ χλοεροῦ καὶ διηνηθισμένου δαπέδου! Ποσάκις, ὦ ἱερὲ τοῦ Διὸς Αἴνε, δὲν ἀνήλθον ἐπὶ τῆς νεφοστεφοῦς κορυφῆς σου, ἵνα προσφέρω θυμίαμα ἐπὶ τοῦ Αἰνησίου βωμοῦ, καὶ πνέων τὴν ἐλαφρὰν καὶ ἡδυτάτην αὔραν σου, νὰ παρατηρήσω καὶ τὸν ῥοδόχρουν ἀνατέλλοντα Ἥλιον, καὶ τὸ

μεγαλοπρεπές και ποικίλον τῆς ὠραιότητος αὐτῆς εὐωρίας θέαμα! Ποσάκις διερχόμενος τὰς κόμας και πόλεις, δὲν συνεφραινόμενῃ μετὰ συμπατριωτῶν, εὐθυμούντων και ἀγαλλομένων ἐν ἀδελφότητι και εὐπορία, καρπῶν πολυτίμων ἐλευθέρας και χρηστῆς πολιτείας! Ὡ θελκτικώταται ἀναμνήσεις εὐδαίμονος ἀλλοτε βίου! Πόσον τὰ πάντα ἤδη μετεβλήθησαν! Καὶ ὄρη, και δάση, και κῶμαι, και πόλεις θρηνοῦν ἐπίσης και πενηθοροῦν ὑπὸ τὸ δεσποτικὸν και βίαιον κράτος τοῦ Πολυφόντου. Ὁ πανούργος και ἀνάξιος οὗτος υἱὸς ἀρίστου πατρὸς, ἀφοῦ δι' εὐσχήμονος βίου και μειλιχίων τρόπων, καπηλευόμενος και τὸ πατρικὸν ὄνομα, ἠπάτησε τὰ πλήθη, και περιεφρουρήθη ὑπὸ μισθοφόρων ἐν τῇ Ἐξουσία, ἀπέβαλε πλέον και τὸν κόθορνον τῆς ὑποκρίσεως, διέψευσεν ἑαυτὸν και ἐπρόδοσε τὴν πατρίδα του. Ἡ Ἀρχὴ τὸν ἀνέδειξεν οἶος ἦτο και ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν προσωπίδα, τύραννον ὠμόν, ἀπιστον και ἀναιδῆ, οὔτε ἀνθρώπους αἰσχυρόμενον, οὔτε θεοὺς φοβούμενον. Ἡ ἀποτρόπαιος διοίκησις του κατέστησεν αὐτὸν μᾶλλον ὑποπτον· οἱ δὲ ἔλεγχοι τῶν ἀδικιῶν και ἐγκλημάτων του, διαταράττουν νυχθημερόν τὰς φρένας του, ὥστε τὰ πάντα φοβεῖται και μηχανᾶται νὰ διασκεδάσῃ. Δὲν εἶναι δειλότερον, ὡς και ἀγριώτερον ἐπὶ τῆς γῆς ζῶον, ἀπὸ τὸν τύραννον. Ἀπηγόρευσε τὰς ἑορτὰς και πανηγύρεις, ἐπιτρέψας μόνον κατὰ μῆνα οὐχὶ πλείονας τῶν δύο, ἔκλεισεν οὕτω πολλοὺς ναοὺς, ὡς ἐτέρους ἐβεβήλωσε· διεχώλυσε τὴν ἐν τῇ πόλει διαμονὴν τῶν ἀγροτῶν ἐπέκεινα τῶν δέκα ἡμερῶν κατὰ μῆνα· ἔχει ὑποχείριον τὴν δικαιοσύνην εἰς τὰς θελήσεις του, και ἀποδεκατίζει διὰ τῶν ὀργάνων του τὰς εὐροσοτέρας τῆς κοινωνίας δυνάμεις· ἐκδίδει τυραννικοὺς νόμους, δι' ὧν

καταπιέζει μυριοτρόπως και ἀπογυμνώνει τοὺς πολίτας μὲ ἀφόρητα βάρη· κατεπλημύρισε τὴν πολιτείαν ὑπὸ κατασκόπων, οἵτινες πληροῦν τὰς φυλακὰς ἐξ ἀθῶων πολιτῶν, ὡς δῆθεν ὑπόπτων κατὰ τῆς Ἀρχῆς του· τὸ δὲ πάντων αἰσχροτάτον, και δυσφόρητον εἶναι, ἢ πρὶν τῆς τελέσεως τῶν γάμων ἐκπαρθένευσις τῶν νυμφευομένων νεανίδων, δι' ἧς και τὰς οἰκογενείας και τὰ χρηστὰ ἦθη καταρυπαίνει, και τὸ σκάνδαλον εἰσάγει, και τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμὸν, ὅστις εἶναι ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κοινωνικοῦ βίου δεσμός, παραβιάζει· πλείστας ὄσας μέχρι τοῦδε κατήσχυνε και ἀπώλεσεν, ὡς ἐτέρας ἐνύμφευσε προικοδοτῶν λαθραίως τὴν ἀτίμωσίν των. Ἐνεκα τοιαύτης βαρβάρου και ἀπανθρώπου πολιτείας, ἅπασα ἡ χώρα εἶναι σχεδὸν παντέρημος, διότι ἄλλοι μὲν ἠναγκάσθησαν ν' ἀπέλθωσι τῆς πατρίδος, ἄλλοι δὲ πλανῶνται ὡς φυγάδες εἰς τὰ ὄρη. Καὶ ἐντοσοῦτώ τὸ εἰδεχθὲς αὐτὸ τέρας ἀνέχεται και εἰσέτι ζῆ, και οὐ μόνον ζῆ, ἀλλ' ἐξακολουθῆ και νὰ δεσπόζῃ, και νὰ καταθλίβῃ, και νὰ ἀτιμάζῃ τοὺς πάντας ἀτιμωρήτως. Πλὴν ἐλπίζω εἰς τοὺς θεοὺς, και ἰδίως εἰς τὸν Αἰνῆσιον Δία και τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ταχέως θέλει δόσει και αὐτὸς δίκην, και λάβῃ τὰ ἀντίποινα τῶν ἀνοσιῶν αὐτοῦ πράξεων. Ἢδὲ ἀπειλεῖ και τὴν ἀδελφὴν μου Ἐναρέτην, μέλλουσαν ὁσονούπω νὰ νυμφευθῇ τὸν Ἀρισταγόραν. Πληροφορηθεὶς περὶ τούτων πάντων ὑπὸ τῆς μητρὸς μου, ἔσπευσα νὰ ταχύνω τὴν ἐπάνοδόν μου ὅπως προλάβω τὴν μεγίστην αὐτὴν συμφορὰν, ἧτις ἐπίκειται κατὰ τοῦ οἴκου μου. Ἢλθον μὲ τὴν ἀπόφασιν ἢ νὰ ἀπολέσω τὴν ζωὴν, ἢ νὰ σώσω τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μου, και νὰ ἀπαλλάξω ἐνταύτῳ και τὴν πατρίδα ἀπὸ τὴν φονικὴν μάστιγα τοῦ ἀπαισίου και θε-

οστυγοῦς ἐκείνου ἀνδρός. Ἄφικθεις μόνος καὶ ἀγνωστος, εἶχον πρότερον δι' ἀλληλογραφίας συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου, νὰ συναντηθῶμεν κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν εἰς τὴν ἔρημον ταύτην παραλίαν ἀπορῶ πῶς μέχρι τοῦδε δὲν ἀφίχθη. Πρὸς ἀποφυγὴν ὁμως ἐτέρου συναντήματος, ἄς ἀποσυρθῶ εἰς τὸ παρακείμενον τοῦτο δάσος, ἐξ οὗ δύναμαι καὶ ἀσφαλέστερον νὰ παρατηρῶ.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἀρισταγόρας.

Ἄρ. Ἐνταῦθα εἶχομεν προσδιορίσει ἐγὼ καὶ ὁ Ἀντήνωρ, νὰ συναντηθῶμεν κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, καὶ ὁμως οὐδένα εὕρισκω, ἂν καὶ εἶδον ἐκ τῆς πόλεως πλοῖον κατευθυνόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν· ἀλλὰ τώρα οὔτε πλοῖον, οὔτε ἄνθρωπόν τινα βλέπω. Ἄφίχθη ἢ ὄχι ὁ Ἀντήνωρ; Καὶ ἂν ἀφίχθη, μήπως ἢ μικρὰ βραδύτης μου ἐπήνεγκέ τι ἀπευκταῖον; Φεῦ! ὦ θεοὶ! Τοῦτο ἔλειπε κατὰ τὰς παρούσας κρισίμους στιγμὰς, ὅπως ἀπολέσωμεν καὶ τὴν τελευταίαν ἡμῶν ἐλπίδα, διότι ἴσως αὐτὸς ἤθελεν ἐπινοήσει τινὰ θεραπείαν. Ἡ προσδοκία τοῦ ἀδελφοῦ παρέχει ἀκόμη καὶ θάρρος τι πρὸς τὴν ἀπαρηγόρητον Ἐναρέτην, καὶ διατηρεῖ ὅπως οὖν τὰς δυνάμεις τῆς ἐν τῷ μέσῳ πολυβασάνου ἀγωνίας· ἂν καὶ αὐτὴ ἀπολεσθῆ, τότε πλέον τετέλεσται! Τίς οἶδε μήπως οἱ κατάσκοποι τοῦ Πολυφόντου, οἵτινες περιφέρονται ὡς λακωνικοὶ κύνες, ἔλαβον ὁσμὴν

τῆς ἐπανόδου του, καὶ ἐντυχόντες αὐτὸν ἀποβιβαζόμενον, τὸν ἀπήγαγον εἰς τὰς φυλακάς; Εἴθε οἱ φόβοι μου οὔτοι ταχέως νὰ διασκεδασθῶσι!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ὁ ῥηθεὶς καὶ ὁ Ἀντήνωρ

Ἄντ. Ἀρισταγόρα, χαῖρε!

Ἄρ. Ἀντήνωρ, σὺ εἶσαι; χαῖρε! Ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ὡ εὐτυχὲς συνάντημα!

Ἄντ. Ἀμφοτέρων!

Ἄρ. Περὶ σοῦ ἤδη διελογιζόμενην, καὶ ἠπόρουν πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀπουσίαν σου.

Ἄντ. Κατήχθην ἐγκαίρως, διότι εἶχον οὔριον τὸν ἄνεμον καθ' ὅλον τὸν διάπλουν· πλὴν μὴ εὐρών σε, ἀπετύρθην εἰς τὸ παρακείμενον δάσος πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν. Ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου πῶς ἔχουσιν;

Ἄρ. Κατὰ μὲν τὴν υἰεῖαν καλῶς, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα λίαν δεινῶς. Ἐγὼ δὲ ἐβράδυνα ὀλίγον, διότι ἐνῶ ἤμην ἔτοιμος ν' ἀπέλθω, εἰδοποιήθην ἐμπιστευτικῶς, ὅτι ὁ Πολυφόντης διανοεῖτο ἐμὲ μὲν νὰ συλλάβῃ, τὴν δὲ μητέρα σου νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὥστε εἰς τὰ ἐπικείμενα κακὰ, ἔχομεν ἤδη καὶ ἕτερα. Ἡ δυσάρεστος αὕτη εἶδησις, παρέτεινεν ὅπως οὖν καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀφίξεώς μου.

Ἄντ. Περὶ τῆς συλλήψεώς σου δὲν ἐρωτῶ, διότι ἀμφοτέροι, πιστεύω, καλῶς ἐννοοῦμεν, ποῦ ἔγκειται ὁ λόγος αὐτῆς· ἀλλὰ περὶ τῆς προσκλήσεως τῆς μη-

πρός μου, δύνασαι νὰ μὲ διαφωτίσης ὡς πρὸς τὴν διανοίαν τοῦ τυράννου ;

Ἄρ. Ἄρ' ὅσον ἠδυνήθην νὰ ἐξακριβώσω, προτίθεται νὰ πείσῃ αὐτήν, ὅπως μαλάξῃ τὴν κατ' ἐκείνου ἀπέχθειαν τῆς Ἐναρέτης.

Ἄντ. Λοιπὸν θέλει νὰ κάμῃ συνένογον καὶ τὴν μητέρα τῆς πρὸς τὰς αἰσχρὰς αὐτοῦ δρέξεις ; — Δὲν ἀνησυχῶ, διότι καλῶς γνωρίζω, ὅτι ἡ μεγαλοφροσύνη καὶ τὸ σεμνὸν ἦθος τῆς εἶναι φρουροὶ ἀκαταμάχητοι· πλὴν πρέπει, Ἄρισταγόρα, νὰ τὴν τελειώσωμεν ἀπαξ διὰ παντός μὲ αὐτὸ τὸ τέρας.

Ἄρ. Τί ; Ν' ἀπέλθωμεν πανοικεῖ ἐκ τῆς πατρίδος ;

Ἄντ. Οὐδόλως.

Ἄρ. Νὰ τελείσωμεν τοὺς γάμους λαθραίως ; — Δὲν δυνάμεθα, διότι ὁ παρ' αὐτοῦ ἐκδοθεὶς προσφάτως νόμος, τὸ ἀπαγορεύει. Οἱ ἄνευ προηγουμένης αὐτοῦ γνώσεως νυμφευόμενοι, φυλακίζονται ἐπὶ χρόνον ἀόριστον.

Ἄντ. Οὐδέ τοῦτο ἐννοῶ καὶ ἂν ἠδυνάμεθα.

Ἄρ. Κατὰ τίνα λοιπὸν τρόπον θέλομεν διαφύγει καὶ ταύτην, καὶ πᾶσαν εἰς τὸ ἐξῆς ἑτέραν αὐτοῦ τυραννοπραγίαν ;

Ἄντ. Φονεύοντες αὐτόν.

Ἄρ. Καὶ πῶς ; Ἄς ὀμιλῶμεν σιγαλοφώνως, τοιοῦτους λόγους δεῖ εἶναι καὶ νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἀκούῃ μετὰ φρονήσεως. Δυνάμεθα ἡμεῖς οἱ δύο μόνοι νὰ τὸ κητορθώσωμεν ;

Ἄντ. Ἄρκεῖ καὶ ὁ εἷς.

Ἄρ. Ἐπι δυσκολώτερον.

Ἄντ. Εὐκολώτατον.

Ἄρ. Δὲν σὲ ἐννοῶ.

Ἄντ. Ἀκουσον με. Ἐντὸς τῆς ἡμέρας ταύτης

ἔφειλομεν νὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς τὸν Πολυφόντην, ὅτι αὐριοῦ ἀνυπερθέτως θέλομεν τελέσει τοὺς γάμους. Αὐτός, ὡς καὶ εἰς ὁμοίας ἑτέρας περιπτώσεις ἔπραξε, θέλει κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην πέμψῃ τοὺς δορυφόρους του, ἵνα παραλάβῃ τὴν Ἐναρέτην. Ἐγὼ ὡς ἄγνωστος καὶ δυσδιάκριτος, ἐνδυθεὶς ἀντ' ἐκείνης, ἦν αὐτὸς δὲν γνωρίζει, τὴν νυμφικὴν σολήν, καὶ κρύπτων ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα δύστομον ἐγχειρίδιον, θέλω ἀπέλθῃ μετὰ τῶν δορυφόρων ὡς Ἐναρέτη· διαμείνας δὲ μόνος εἰς τὸν κοιτῶνα μετ' αὐτοῦ, θέλω δράξῃ τὴν κατάλληλον στιγμήν, νὰ ἐμπήξω τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἄρ. Καινοφανὲς καὶ ὀπωσοῦν παράδοξον, καίτοι γενναῖον καὶ ἥρωϊκὸν εἶναι τὸ ἐπιχείρημα· πλὴν νομίζω αὐτὸ δυσκόλου καὶ ἐπικινδύνου ἐκτελέσεως.

Ἄντ. Κίνδυνοι καὶ δυσκολίαι οὐδέποτε ἐλλείπουν ἀπὸ μεγάλης καὶ ἥρωϊκῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλ' ἡ εὐτολμία καὶ δεξιότης, καὶ τοὺς κινδύνους διαφεύγουν, καὶ τὰς δυσκολίας ὑπερνικοῦν. Ἄνευ αὐτῶν οὔτε ἀρετὴ διαπρέπει, οὔτε δόξα ἀποκτᾶται.

Ἄρ. Τοιαύτη ἀπόπειρα θέλει χαρακτηρισθῇ ὡς βῆμα ἀπερίσκεπτον ἢ ἀπελπιστικόν.

Ἄντ. Ἴσως ὑπὸ ὀλίγων φιλοκατηγόρων ὀπαδῶν τοῦ τυράννου. Πλὴν πολλάκις ἐκ τῆς νομιζομένης ἀφροσύνης ἢ ἀπελπισίας, ἐξέρχονται τὰ ἀνδρικώτερα ἔργα, καὶ κατορθοῦνται τὰ φαινόμενα ἀνεπίτευκτα καὶ ἀκατόρθωτα. Εἰς πράξεις δὲ τοιοῦτον εἶδους ἡ αἰσία ἢ ἀπαίσιος ἐκβασίς, ἀποφασίζει καὶ τὸν ἔπαινον ἢ τὸν ψόγον, ἂν καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἢ οὕτως ἢ ἀλλῶς, θέλω τύχῃ πάντοτε τῆς συμπαθείας τῶν συμπατριωτῶν μας, διότι ἡ δικαία αὐτῶν ἀγανάκτησις ἐφθασεν ἤδη εἰς τὸ κατακόρυφον, εἶναι κάμινος ὑποκαίσιμος,

της οποίας και μικρά άνέμου πνοή άρκει ν' αναβρί-
πιση τας φλόγας.

Άρ. Ήθελεν εΐσθαι καλόν ν' αναβάλλωμεν τους
γάμους, και νά σκεφθώμεν ώριμώτερον επί του προ-
κειμένου, διότι και εγώ διενουύμην πάντοτε τόν φό-
νον του τυράννου.

Άντ. Έσκέφθην και άνεσκέφθην επί πολύν χρό-
νον έν τή άποδιμία μου, άλλ' ουδεμίαν άλλην άνεκά-
λυψα διέξοδον. Έτέρα σκέψις είναι πλέον βραδεία και
περιττή, αν ουχι και επίφοβος, διότι όσάκις επινόη-
μά τι, ως τό ανακοινωθέν σοι, εξέλθη των χειλέων
του συλλαβόντος αυτό, δέν επιδέχεται αναβολήν, ή
παράτασις δύναται και τους κινδύνους νά επαυξήση,
και την εκτέλεσιν νά ματαιώση, διότι ό χρόνος ως
καλύπτει, ούτω και αποκαλύπτει πολλά σπουδαία
σχέδια.

Άρ. Άμφιβάλλεις περι της εχεμυθίας μου;

Άντ. Ουχι βεβαίως, αλλά περι της του χρόνου
εχεμυθίας. Ή προς σε εμπιστοσύνη μου είναι άπε-
ριόριστος· ένεκα τούτου σε έρωτώ, οί άλλοτε φίλοι
μου διατηροϋνται εισέτι πιστοί προς έμέ;

Άρ. Μετά την λαθραίαν άποδημίαν σου, όλίγοι
άπέμειναν· τούτο δέ είναι μέγα ευτύχημα, διότι
σπάνιοι φίλοι ευαρεστοϋνται νά συμμετέχωσιν επίσης
και των αγαθών και των κακών· οί πλείστοι ούτε τό
άπλοδν χαΐρε ανταποδίδουν εις τους δυστυχοϋντας
φίλους!

Άντ. Άς φροντίσωμεν λοιπόν ταχέως νά μνή-
σωμεν εις τό σχέδιον αυτοϋς μόνον τους όλίγους, δι-
ότι όπωσδήποτε αυτό αποβή, είναι πάντοτε χρήσιμοι.
Σε προλαμβάνω όμως νά προσέξης, μήπως ύπονοή-
σωσί τι ή μήτηρ μου και ή αδελφή μου· εγχαΐρως θέ-

λω ανακοινώσει εγώ εις άμφοτέρας την άπόφασίν μου.
Αί γυναΐκες είναι φύσει λάλοι ως αί χειλιδώνες· την
άκριτομυθίαν εκλαμβάνουν ως ίδιον προτέρημα, τό
όποιον επιθυμοϋν νά επιδεικνύωσιν ως τά τιμαλφή
και τους ίματισμούς των. Όταν γνωρίζουν τι από-
κρυφον και τύχωσιν εις κύκλον τινά, αρχίζουν δήθεν
νά στενάζουν, νά ανησυχουν και νά διαθρύπτωνται,
όπως διεγείρωσι την προσοχήν και προκαλώσιν έρω-
τήσεις.

Άρ. Άλλ' επί του προκειμένου, ως ένδιαφερόμε-
ναι προσωπικώς, πιστεύω ότι αν ποτε κατενόουν τι,
ήθελον ως εκ του μεγίστου κινδύνου περισταλει.

Άντ. Πλανάσαι. Αί γυναΐκες, και αν τύχωσιν
ισχυροϋ χαρακτήρος, ουδέποτε προδίδουν τό φύλον
των. Εις τους κινδύνους, και μάλιστα προσφιλών άν-
τικειμένων, ως ευαίσθητοι μάλλον και άσθενείς, ή
εμβριθεΐς και ισχυραί, θορυβοϋν έτι πλέον, ταραττον-
ται και άμηχανοϋν, ή παραδίδονται εις θρηνώδη επι-
φωνήματα, και τους μέν μικρούς κινδύνους επαυξά-
νουν, των δέ μεγάλων βραδύνουν ή ματαιόνουν την
άποσόβησιν. Πλήν ελπίζω ότι δέν θέλομεν εύρεθη εις
τοιαύτας περιπετειάς, διότι ό χρόνος συν τοις άλλοις
είναι βραχύς, και επειδή μάλιστα επείγει, άς ταχύ-
νωμεν την εις τόν οΐκον άφιξίν μας, όπως παρασκευά-
σωμεν τά πάντα. Άς προχωρήσωμεν εκ της όλίγον
συχναζομένης αυτής στενοποϋ. (άναχωροϋ).

Σ Κ Η Ν Η Δ΄.

Λΐθουσα έν τω οΐκω της Έναρέτης μετ'
επίπλων και εικόνων. Ή Έναρέτη αιωπηλή,

πλήν ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη μὲ τὴν κό-
μην ἀτιμωμένη, κάθηται ἐπὶ ἀνακλίντρον. Ἡ δὲ
τροφὸς πλησίον τῆς ἐπὶ θρανίου. Ὁ χορὸς
ἵσταται ἀμφοτέρωθεν στιχιδόν.

Ἡ Ἐναρέτη καὶ ἡ Τροφὸς ἐγείρονται.

Ἐν. Ἡ μήτηρ μου προσκληθεῖσα, ἀπέρχεται εἰς
τοῦ Πολυφόντου· νέον δι' ἐμὲ δριμύτατον ἄλγος, νέα
ἀμηχανία! Τίς ὁ λόγος τῆς προσκλήσεως ταύτης;
Τί διανοεῖται ὁ ἀπαίσσιος αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ κατὰ
τῆς μητρός μου; Δύνασαι σὺ, καλή μου Μαῖα, νὰ
μαντεύσης τὴν διάνοιάν του, καὶ νὰ μὲ ἐξαγάγῃς ἐκ
τῆς τρομερᾶς ἀμηχανίας;

Τρ. Μὴ ἀνησυχῆς, τέκνον μου· καίτοι ἀδαίης τῆς
μαντικῆς, δὲν προῖωνίζομαι κακά. Ἴσως ἡ συνάντησις
καὶ συνέντευξις τῆς μητρός σου μετὰ τοῦ Πολυφόν-
του, καταλήξῃ εἰς εὐάρεστα ἐξαγόμενα.

Ἐν. Καὶ δύναται ποτε νὰ συλληφθῇ ἢ ἐξέλθῃ τί
εὐάρεστον ἀπὸ τυράννου κεφαλῆν; Ἄφοῦ ἔνεκα αὐ-
τοῦ κατέστην ἀθλία, καὶ κινδυνεύω ἢ ταλαίπωρος ν'
ἀπολεσθῶ ἐντελῶς, δύναμαι πλέον νὰ ἐλπίζω τι κα-
λὸν ἢ παρήγορον ἐξ αὐτοῦ; — Ἀλλὰ πρὸς ταῦτα
καὶ ἕτερον ἐτι ἀλγεινὸν προαίσθημα πιέζει πρό τινων
ἡμερῶν τὴν καρδίαν μου· φοβοῦμαι διὰ τὸν Ἄριστα-
γόραν.

Τρ. Οἱ Θεοὶ προστατεύουν ἀμφοτέρους· οὔτε αὐ-
τὸν, οὔτε σὲ θέλουν ἐγκαταλείψει. ἔχε ὑπομονήν· ἐ-
ναπόθετε εἰς αὐτοὺς τὰς ἐλπίδας σου.

Ἐν. Ἔως πότε;

Τρ. Ἡ ἐνέργεια καὶ ἀντίληψις τῶν Θεῶν, εἶναι
μὲν ἀφανεῖς, πλήν συνήθως αἰφνίδιαι, καὶ πάντοτε
βέβαιαι.